

Сучасний рівень розвитку фізичного виховання і спорту годі уявити без спеціальних вищих навчальних закладів, де навчаються кваліфіковані кадри фахівців різних напрямів: для спортивно-педагогічної роботи, для роботи в масовому та олімпійському спорті, для фізичної реабілітації, рекреації і оздоровчої фізичної культури, для фізичної підготовки у Збройних Силах. Цю функцію виконують Національний університет фізичного виховання і спорту України (м. Київ) та державні академії та інститути фізичної культури в Харкові, Львові, Дніпропетровську та Донецьку. Викладачів фізичного виховання готують також Івано-Франківський та Дніпродзержинський коледжі фізичного виховання та ряд училищ фізичної культури.

ЛДДФК серед закладів фізкультурної освіти України посідає особливе місце, як особливим є місто, де він знаходиться. Львів - місто європейське не тільки в архітектурному, але й в історичному, мистецькому і, звичайно, географічному значенні.

Формування в Європі організованого спорту, як суспільного явища, якраз співпало із перебуванням Львова у складі Австрії. Тогочасні європейські захоплення фізичною культурою і спортом у притаманних їм формах майже блискавично віддзеркалювалися у Львові.

У 1862 р. великий чеський гуманіст Мирослав Тирш організував перший сокільський гурток у Празі, а вже через 5 років сокільський осередок було засновано у Львові. Перший офіційний футбольний матч між командами Львова і Кракова відбувся у Львові ще у 1895 році. На початку ХХ ст. розмаїття спортивно-руханкових товариств буквально заповнили не лише міста, але й села Галичини. «Пласт», «Луг», «Січ», «Сокіл», набули справжньої масовості. Спорт був надзвичайно популярним у середовищі української інтелігенції, оскільки в ньому органічно поєднувалися світові культурні тенденції з національно-визвольними.

Ціла низка видатних діячів-просвітителів у спорті діяла як на переломі ХІХ-ХХ століть, так в передвоєнний і міжвоєнний періоди. Професора Івана Боберського ще за життя називали батьком українського тіловиховання. Керівник «Січей» Кирило Трильовський згодом очолював Бойову управу українських Січових Стрільців, син Івана Франка Петро був серед засновників «Пласту».

Львів'яни рано прилучилися й до ідей олімпізму. Першим львів'янином, що виступав на Олімпійських Іграх, був спринтер Владислав Понурський, який взяв участь в іграх V Олімпіади 1912 року в Стокгольмі. А вже в Іграх 1928 року (Амстердам) змагалося 8 львів'ян. З цього часу жодна Олімпіада не обходилася без атлетів Львова. Ще до прилучення команд СРСР до олімпійських змагань на Іграх Олімпіад побувало понад 30 представників львівського спорту.

Отже заснування у 1946 році Державного інституту фізичної культури у Львові було закономірним підсумком бурхливого розвитку спорту в регіоні. ЛДДФК став першим і єдиним в Західній Україні вищим навчальним закладом фізичної культури. Його випускники посіли невдовзі домінуюче становище серед фахівців фізичної культури.

Без ЛДДФКу годі собі уявити спортивну палітру Галичини, Закарпаття, Буковини, Волині та інших районів Правобережної України.

Нині підготовлені в інституті фахівці працюють на різних керівних і виконавських посадах: у державних адміністраціях і спортивних товариствах, на кафедрах фізвиховання вищих навчальних закладів усіх рівнів, в збірних командах з видів спорту, в спортивних клубах, дитячих спортивних і загальноосвітніх школах, в Збройних Силах, у спортивно-оздоровчих, реабілітаційних та туристичних установах.

Всього за свою 60-літню історію інститут випустив 16161 фахівців, в тому числі й 426 магістрів. Серед випускників ЛДДФК понад 240 осіб стали заслуженими тренерами, понад 40 - заслуженими майстрами спорту, понад 300 - чемпіонами й призерами першостей Європи, світу, Всесвітніх Універсіад та Олімпійських ігор.

Гордістю інституту є уславлені спортсмени Віктор Чукарін, Петро Король, Георгій Прокопенко, Ігор Тер-Ованесян, Павло Ледньов, Василь Станкович, Михайло Стороженко, Тиберій Гецко, Василь Береза, Богдан Макуц, Ростислав Зауличний, Михайло Слівінський, Леся Леськів, Андрій Котельник, Іван Фрейдун та чимало інших. А ще засновник української фехтувальної школи Вадим Андрієвський, відомий журналіст Фарід Досаєв, троемейстери Олександр Білявський та Василь Іванчук, народний депутат України, політик Ярослав Кендзьор, популярна львівська поетеса Ярина Сенчишин та чимало інших.

Бурхливі зміни, які відбулися за останні роки в Україні й українському спорті спонукають колектив інституту до пошуку нових форм і методів підготовки фахівців.

В інституті ведеться поступова, але цілеспрямована переструктуризація з метою пристосування підрозділів інституту до діяльності в сучасних умовах. Здійснено перехід на навчання за кредитно-модульною системою, введено посади кураторів, індивідуалізується процес навчання як цього вимагає Болонська конвенція. В рік свого шестидесятиріччя інститут пройшов повторну акредитацію за IV рівнем в цілому, чим підтвердив свою здатність випускати фахівців освітньо-кваліфікаційних рівнів: бакалавр, спеціаліст і магістр з усіх затверджених Кабінетом Міністрів України Переліком спеціальностей з напрямку „Фізична культура і спорт” та інших споріднених напрямків (туризм, педагогіка тощо).

Удосконалюється система взаємовідносин з іншими навчальними закладами. В рамках діючого Галицького навчально-методичного комплексу уніфіковано навчальні плани та програми підготовки молодших спеціалістів і бакалаврів з Івано-Франківським коледжем фізичної культури та Львівським вищим училищем фізичної культури. Це дає змогу у повній мірі реалізувати ступеневу систему вищої освіти.

Основна турбота професорсько-викладацького складу пов'язана з поліпшенням навчально-виховного процесу. Та й сам педагогічний колектив постійно поповнюється цікавими, молодими викладачами. Цій меті сприяє діяльність спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій та аспірантури, куди скеровуються здібні молоді викладачі і випускники. Саме за ними майбутнє нашого вузу.

Окреслюється основний напрямок наукових пошуків, здійснюваних в інституті. Це, найперше, дослідження в галузі історії та теорії спорту, гуманістичні і оздоровчі проблеми фізичної культури, рекреації й фізичної реабілітації. Актуальними залишаються дослідження національних особливостей українського тіловиховання, впровадження традиційних форм організації та засобів фізичної культури. Зберігають актуальність мовні (особливо термінологічні) питання.

Вкрай необхідним є пошук нових методик тренувань. Адже очевидно, що існуючі методики вже практично вичерпали свої можливості. Подальший ріст спортивних досягнень лише завдяки збільшенню обсягів та інтенсивності тренувальних навантажень стає щодалі проблематичним.

Стабілізація і зміцнення Української держави відбувається за складних, подекуди суперечливих обставин. Життя ставить перед спортивним рухом щораз нові завдання, які вимагають від спортивних фахівців своєчасних та компетентних дій. Певна і досить вагомая частка цих завдань покладається на ВНЗ фізкультурної освіти.

26 липня 2006 року прийнято Постанову Кабінету Міністрів України «Про утворення Львівського державного університету фізичної культури» на базі діючого інституту.

Отже свій шестидесятилітній ювілей наш навчальний заклад зустрічає у статусі Університету. Це зобов'язує і... надихає. Впевнений, що колектив вузу готовий з честю виконати покладені на нього завдання.